

Bırakın dilini keseyim!

İslam tarihinin o en celalli, en adil ama en hassas yüreği Hz. Ömer (r.a)... Bir gün, kendi öz evladı Ubeydullah'ın, Bedir aslanlarından Mikdad bin Esved'e (r.a) karşı dilini uzattığını, edebi aşan bir söz sarf ettiğini duyar. O an Ömer'in (r.a) sinesinde bir volkan patlar. Ama bu babalık hırsı değil, **imanın namusudur.**

Niyetindeki ciddiyet öylesine derindir ki, sahabenin hukukuna sürülen o lekeyi ancak o dilin kesilmesi temizleyecektir. Sahabeler araya girer, "Ya Ömer, evladındır, bağışla!" diye yalvarırlar. Ömer (r.a), gözlerinde davanın o sarsılmaz heybetiyle haykırır:

"Bırakın beni! Onun dilini keseyim ki; bundan sonra hiç kimse Peygamberin ahabına sövme cüretini kendinde bulamasın!" Şifa-i Şerif 726

Ömer (r.a) biliyordu ki; o dil kesilmezse, yarın başka diller de cesaret bulacak, dinin direklerine saldıracak ve kaleyi içten yıkacaklardı.

Kardeşim, bugün Hz. Ömer'in o keskin adaletine ve titizliğine ne kadar da muhtacız!

Sahabe dediğin, gökteki yıldızlardır. Onlar, vahyin canlı şahitleri, bu dinin hamelesidir (taşıyıcılarıdır). Kur'an bize onların elinden ulaştı, Sünnet onların hayatıyla ete kemiğe büründü. Düşman, bu dinin kalesini yıkmak istediğinde önce surlardaki o devasa taşlara, yani Sahabe-i Kiram'a saldırıyor. Biliyorlar ki; eğer şahitleri çürütürlerse, davayı hükümsüz kılacaklar.

Zındıka komiteleri iyi bilir ki; İslam kalesini dışarıdan yıkmak zordur. Bu yüzden, Müslüman gibi görünüp "bilimsel eleştiri" veya "tarihsel sorgulama" maskesi altında sahabeyi gözden düşürürler. Sahabesi olmayanın dini, sadece bir felsefeden ibaret kalır.

Bugün sahabeyi tenkit edenlerin çoğu, aslında sahabenin şahsını değil, onların taşıdığı **iman hakikatlerini** hedef alıyor. Onlar düşmanlıklarını açıkça İslam'a yapamadıkları için, İslam'ın hamelesi (taşıyıcıları) olan o kutlu nesle saldırıyorlar.

Kim sahabeye edepsizce dil uzatıyorsa, o dil mümin ağzında bir emanet gibi dursa da, aslında dinsizlik fabrikasının bir çarkı gibi dönmektedir.

Hz. Ömer (r.a) o keskin ferasetiyle şunu çok net görmüştü: **Eğer o gün o küçük kıvılcıma müdahale edilmezse, ilerde o yangın bütün iman kalesini saracaktı.** Belki evladı ile Mikdad bin Esved (r.a) arasındaki o tartışma dışarıdan bakınca şahsi ve küçük bir mesele gibi görünebilirdi. "Alt tarafı bir söz, bir sitem" deyip geçilebilirdi.

O, bir babanın şefkatiyle değil, İslam'ın nöbetçisi olan bir halifenin dehşetli öngörüsüyle

bakıyordu. **Biliyordu ki; bugün sahabeye uzanan bir dilin ucu, yarın dinin bizzat kendisine saplanacak bir kılıca dönüşecekti.** Eğer bugün kendi öz evladının Mikdad gibi bir Bedir aslanına karşı edepsizliğini “şefkat” maskesiyle örterse, yarın kimsenin sahabe hukukunu savunmaya mecali kalmayacağını biliyordu.

“Bırakın o dili keseyim!” feryadı, aslında her asırda yankılanması gereken bir imdat çağrısıdır: **“Dininize sahip çıkın, Ashab-ı Kirama sahip çıkın!”**

Birisi bizim **anamıza, babamıza** bir laf etse, kan beynimize sıçrar, yerimizde duramayız, dünyayı dar ederiz. Peki, bize ebedi hayatın kapılarını açan, kanlarını ve canlarını feda ederek dini bize ulaştıran o kutlu cemaate karşı neden bu kadar sessiziz?

- Onların bizim üzerimizdeki hakkı, vallahi ana-babamızdan fazladır!
- Annemiz bizi dünyaya getirdi ama onlar bizi **ebedi cehennemden** kurtaracak yolu inşa ettiler.
- Babamız bizi büyüttü ama onlar İslam’ın izzetini büyütmek için evlatlarını yetim bıraktılar.

Vah Bize, Ey Ümmetin Suskun Evlatları!

Bugün ekranlarda, köşelerde, kirli ağızlarda sahabe efendilerimize “tarihsel figür” muamelesi yapılıyor. İftiralar atılıyor, edepsizce tenkitler sıralanıyor. Bizler ise “hoşgörü” maskesi altında veya “akademik özgürlük” safsatasıyla bu cinayeti izliyoruz.

Eğer biz sahabenin hukukunu müdafaa edemezsek, neyin müdafaasını yapacağız? Onların şerefini koruyamayan bir ümmet, kendi şerefini çoktan kaybetmiştir. Sahabeye atılan her iftira, aslında doğrudan doğruya Allah Resûlü’nün (s.a.v) eğitimine, terbiyesine ve bizzat dine atılmış bir oktur.

Eğer sahabeye sövülürken yüreğimiz sızlamıyor, dilimiz hakikati haykırmıyorsa; mahşerde Mikdad bin Esvedlerin, Musab bin Umeyrlerin, Hz. Ömerlerin yüzüne nasıl bakacağız?

Hız. Ömer’in o günkü tepkisi bugün bizim “sözümüz” ve “duruşumuz” olmalıdır. Sahabe bu dinin direğidir; direk yıkılırsa çatı hepimizin başına çöker. Vah bize ki, emanete sahip çıkamazsak; vah bize ki, bu dilsiz şeytanlığımızla mahşer meydanına çıkarsak!

Rabbim bizleri, ashabin hukukunu canı gibi aziz bilen, onlara yapılan saldırıyı kendi iffetine yapılmış sayan sadıklardan eylesin.